„Ja, jah! Ma palun, ärge kisage nii wäga, pai madam —“

„Serwiiset peate ka wälja maksma!“

„Hää küll — olgu nii!“

„Waaset ka!“

„Muidugi,“ ägas õnnetu kopiku korjaja.

„Ka tasku-nuri,“ kägises wanamoor.

„Aga see on ju hr. Rahuleid'i oma,“ julges isand Tang meele tuletada.

Oleks ta ometi suud pidanud.

Nii sattus ta nüüd külma sauna.

„Ega muidu — sa annad weel minu kiuste teistele õigust! Niisugune —“

„Aga ma palun, jääge ometi rahule — ma maksan köik annsaste ära. Oi, mu jalg!“

Emandal oli juba pääs aru peetud, kui nii wäga tasulik tema ettewõtmine olla. See mõte muutus wana lõustu natuke leplikumaks. Wähem närtsakalt algas ta jälle:

„Hää küll—teie tasute köik kahju ja siis kolite wälja!“

„Mi — mis? Miks — pärast?“

„Seepärast, et ma seda ei salli, et ööfiti wõõrad inimesed minu annsa kattukse alla asuwad —“

„Kuda nii?“

„Noh, kas salgate, et teil öösel keegi wõõras toas oli?“

„Ah, soo! Noh, jah, waadake, see oli mulle

hoopis tundmata wõõras ja koguni üsna ilma minu tahtmata —“

„Oho, luiskage parem, aga ärge tulge mind narrima! Olen auus naesterahwas ja seepärast ei wõi ma põhjalikumalt selle segase asja üle waielda. Kuid seks jääbki — teie kolite wälja! Ja nüüd tule, mees, ma tahan sulle õpetust anda, mis see tähendab, et sa oma kohust ei täida, kui wõõrad inimesed sinu abikaasale liiga teewad!“

Kõrwad lontis sammus isand Tang oma õrnema teisepoole jälgil. Ta teadis ju, et see mitte armastuse kõne ei olnud, mis Truuta temaga saada algama. Enne äraminikut pilgutas mehike õige halastuse wäärt silmi oma õnnetuma hüüriliise poole. Küllap need kaks jõrwaja Truuta ohwri loomakesed teine teise südame walust aru saiwad.

Rein Rahuleid oli sunnitud, enam kui 100 rubla maksma ja selle pääle pidi ikka wälja kolima. Üsna häda pärast asus ta ühte taga hoowis olewa, pimedasse niiske toakesesse, mis üks hää sõber talle weel nagu õnne juhatusel naabrisel leidis. Siin rawitses mees 4 nädalat; aega leidis ta siis küll, selle järele põhjast põhjani järele mõtelda, mis sellest wälja tuleb, kui inimene liiga kinsakalt kopikut taga ajab.

„Oh,“ õhkas ta, „kui juba 2 kop. pärast inimene nii palju peab kannatama, mis siis weel saaks

Eesti-maa rahwa Kalender 1892, lk. 33